

mene, vzel je sekiro in mi jo zasadil v noge. Zaječala sem, in z menoj zaječale so tudi moje sestre... Odsekal me je in vrgel pod grm, kjer sem jokala, britko jokala: saj sem se morala ločiti od svojih. — Na večer pa me je pobral stari mož in me prinesel v to hišo, kjer sem zdaj. Ostrgal mi je kožo in me okoval z železom. A tudi tukaj se mi ni godilo slabo. Večkrat me je vzel mož s seboj, posebno ob nedeljah, ko so zvonili zvonovi takó milo in vabili kristjane v cerkev. In kako lepó je v cerkvi, posebno na sveti večer! Tudi takrat sem bila užé ondu. A to je davno, davno, in vender ne pozabim tega nikdar. Sveti večer je bil kakor danes, in sneg...“

Palica je umolknila. Nekdo je potrkal na okno, in to jo je zmotilo. Šel sem odpirat. Domači so se vrnili od pólunočne službe božje. Povedal sem še svojim starišem in sestrici, kaj je govorila palica; potem smo šli počivat. Dolgo sem še čul v postelji, bo-li začela zopet pripovedovati palica, ali zamán! —

Ksaverij.

Klepetec.

Lenka je prodajala raznovrstno drobnino, s čimur si je kruh služila. Zraven je bila prva opravljivka in obrekovalka vse vasí. Ni je bilo stvarce, ni ga bilo človeka, da bi se ga ona ne bila doteknila s svojim strupenim jezikom. Ljudjé, ki radi v miru živé — in tacih je večina — ogibali so se je, če so se le mogli, kamo li, da bi hodili k njej kupovat. Zato je silno malo prodala in njena imovina je pešala od dne do dne.

A bila je toliko kratkovidna, da ní zapazila vzroka.

Vsa v skrbi, da se jej gospodarstvo ne sesede, popraša izkušnega moža, svojega soseda, zakaj lí ima tako malo kupcev, saj je vender njeno blagó dobro in lepo.

„To bi mi bilo lahko povedati,“ odvrne sosed, „samó z menoj moraš iti nekaj časa. A zdaj ne utegnem; po póludne se napotiva.“

Lenka, silno radovedna, kam jo popelje modri sosed, pričakuje ga užé težko. Mož pride ter prosi Lenko s seboj.

„Ali se hočem malo preobleči,“ reče Lenka, menéč, da jo mož popelje kam daleč.

„Ni treba,“ odvrne sosed.

Napravita se torej iz hiše. Po senci gresta preko vrta na polje, govoreča o marsičem. Sredi polja obstane Lenka. „Kaj klepeče takó?“ reče in se ozrè na drevó, stoječe sredi zelenega polja. „Pogledíte, sosed, tisti leseni klepetec vedno klepeče, pa je s klepetanjem pregnal užé vse ptice. In zdaj gosénice objedajo listje po drevji, da je užé skoraj vse goło.“

Tu jej mož naglo seže v besedo: „Inako tudi ti s svojim klepetavim jezikom odvrčaš od sebe ljudi, ravno tako, kakor óni klepetec ptice. In ako ne opustiš te grde svoje navade, poide ti vsa imovina. Potem bodeš odurna, vsem nepriljubljena beračica.“

Takó je dejal modri sosed ter se poslovil od Lenke.

Jos. Gradáčan.